

SVATOVÁCLAVSKÁ STRÁŽ

LIST PRO KATOLICKÝ LID
Orgán katolických
legionářů, jejich
přátel, hraničářů
a vojáků v záloze

Redakce a administrace
V PRAZE I., MASARYKŮVO NÁBŘ. 18.

Ročník II.

V Praze dne 16. září 1938

Číslo 38

Dr. D. Fr. Polanský:

Každý občan dnes složkou branné moci.

Je celá řada Čechoslováků, kteří dnes dosi záhlavě vzhlížejí na své spoluobčany, mající branné určení. Někteří z těch, kdož ho poznal nemají, ať z důvodu věku, či zdraví, neb pohlaví, cítí se trochu vyzadu, jsou neklidní a projevují tento neklid ne vždy užitečným způsobem. Není jich mnoho, ale jest důležité, aby takových nebylo vůbec. Proto jest třeba, aby každý náš občan si byl vědom:

1. že o všechno jest dobře postaráno, všechno jest zařízeno a jakýkoli neklid jest zbytečný,
2. že naše státní správa ať vojenská či civilní, vedena jest jednotnou, a to nejpopulárnější a nejkvalitnější rukou vrchního velitele branné moci,
3. že všechna opatření a zařízení z velmi zřejmých a každému pochopitelných příčin nemohou být uváděna ve všeobecnou známost,
4. že jsme velmi dobře informováni, co se ve světě děje, čeho se můžeme nadíti a čemu jest nám čeliti,
5. že povolání činitelů mají v dobré pašnosti též všechny poměry a osobu byvních států,
6. že jest počítáno se součinností každého občana bez rozdílů věku, zdraví, pohlaví, národnosti, ba i bez ohledu na to, má-li dobrou vůli či nic. Kdo má nějaké určení, ten je pln a ví kromě toho, že se od něho neočekává a že by ani nebylo na místě, kdyby se plně do věci přidělených jiným. Takový občan ví také, že jeho úkol jest příliš veliký a příliš důležitý, než, aby mu mohl zbýti čas a energie pro něco dalšího. Krátce souhra zde jest a to dobrá souhra. To neb ono slovo nějaké kritiky v tomto prostředí znamená jen připsanou řevnivost ve službě společně věci a kdo by snad něco takového zaslechl, nemá ještě žádné příčiny ke kolísání neb obavám.

Dnes však lze pochopiti a omluviti spontánnost snahy každého jednotlivce, aby také přispěl. Pokud tedy se jest na někoho nedostalo, ať si prozatím uvědomí, že i klidné a řádné vykonávání soukromého civilního povolání a poslání jest dnes též důležitou službou vlasti, ba že tyto služby jsou dokonce významným činitelem pro prosperitu československé demokratické brannosti. To jest právě rozdíl československého demokratického principu od diktátorského uspořádání státu, kdež se počítá jen s uniformovanými jednotkami, které ke každému pohybu potřebyjí povel. A současně jest tím též vyjádřena výhoča a přednost demokracie, jež nestojí ani nepadá s osobou vůdce. Tedy každý ve své působnosti konej to nejlepší a důvěřuj ostatním, že to dělají také.

Právě však jest ještě zvláštní příležitost pro každého občana se automaticky včleniti do státní obrany. Nedávno jsme čekali v denním tisku toto: Naše veřejnost se musí v nejbližší době připravit na to, že se setká s novou metodou německé propagandy. Bude to nová zatěžkávací zkouška našich nervů, protože tentokrát chce na nás nepříteľská propaganda zvláště těžce dolehnouti. Vyskolení jed-

notlivci u nás, kteří budou v úzkém styku s propagandisty z Říše, dostali za úkol vniknouti do všech vrstev čs. veřejnosti a zpracovávat je k nedůvěře ve státní zřízení republiky, v nespolehlivost naší spojenecké soustavy, slovem: infikovat poraženectví. Proto ať není nikdo piekvapen, ale naopak, ať ihned zakřičí proti takovému člověku, který v jeho blízkosti bude podobné věci našeptáváti. Agenti říšskoněmecké propagandy u nás dostali již písemné směrnice, jak si mají počínat. Jejich činnost má být namířena nejen do vrstev československého lidu, ale i do vrstev příslušníků jiných národností. Obyvatelstvo našeho státu má být takto zpra-

cováno k přesvědčení, že jakýkoli odpor je marný. Tito v individuální propagandě zvláště vyskolení lidé mají pak naproti tomu vyvracet a potírat všechny nepříznivé zprávy o situaci v Německu a o těžkostech Říše po zabrání Rakouska. Tato propaganda u nás má býti vyvíčelena ve chvíli projednávání národnostního statutu. Německá propaganda se netají obavami, aby hladké projednání národnostního statutu nezpůsobilo krizi v SdP. Upozorňujeme naši veřejnost na tyto připravované akce nepříteľské propagandy, a to ještě dříve, než bude dán povel k jejich provedení. Věříme, že čs. veřejnost záhy prohlédne zákeřnou síť této snahy

rozvrátit její pevnost a odhodláni vytrvat až do konce a že na všechny pokusy o rozvrat odpoví klidným sebevědomím lidí, věduoucích, že právo a spravedlnost je na jejich straně. Tu jest pak již věcí iniciativy a schopnosti každého jednotlivce, aby v tomto duchu cílevědomě čelil této nepříteľské akci. Výsledky a konkrétní údaje pak již zajisté najde možnost na povolání místa hlásiti. Hlavně však to musí býti způsobem klidným, nenápadným a důstojným. Zvíčezíme-li v tomto směru, zlomíme tím patrně též hlavní páku nepříteľských nadějí a podstatně přispějeme vlastnímu úkolu naší brannosti, který jest svěřen spoluobčanům ve zbrani.

Konečně pořádek

Zfanatisovaní Němci po Hitlerově řeči začali tak provokovat a třeštit na státní úřady, že vládě, která dosud shovívavě jednala, došla trpělivost a v bouřlivých okresech vyhlásila stanné právo. Stalo se tak v 11 okresech: Cheb, Nejdek, Přísečnice, Loket, Kadaň, Č. Krumlov, Falknov, Karlovy Vary, Kraslice, Horšův Týn a Tachov. Po těchto opatřeních byl zjednan klid a vláda je pánem situace. Události se SdP. vymkly z rukou a strana, která předložila vládě nesplnitelné provokativní požadavky, jež otiskla v „Die Zeit“, kde byly zabaveny, zastavila sama vydávání svých novin

„Die Zeit“, „Sudetendeutschen Presseblatt“ a „Rundschau“.

Vláda zakázala všechny projevy, schůze a průvody a taktéž učinila vláda francouzská.

Vláda je ve stálém styku s vládami spřátelených států.

V celé republice nastalo všeobecné uklidnění a počín vlády je všemi lidmi, vyjma snad zfanatisovaných německých mladíků, přijímán sympaticky. Vláda začala vládnout tak jak jsme od ní očekávali. Klid a pořádek bude za každou cenu zachován.

-jvk-

Svolejte parlament

Udělejte pořádek v pohraničí. Občané očekávají od vlády pevnou ruku.

-Jvk- Nervy obyvatel naší republiky prožívají největší zkoušky. Ústupky a stále bezvýsledné jednání a konferování vytvářejí v obyvatelstvu dusnou atmosféru, připadá jako bychom byli slabí a nenuměli si sami sobě vládnout. Incidenty v pohraničí se množi, němečtí kluci provokují, vytloukají se české školy, bijí a okrádají se demokratictí občané státu, usmrkani kluci plíji na naši policii a vojska a státní policijní orgány nesmí se ani bránit. Oslabuje to sebevědomí národa a

po 300 letech svůj 1000 let starý stát bez kolonií atd.

Lid chce svolání svých volených zástupců, chce je slyšeti v parlamentě, chce, aby celému světu iekli mínění národa, lid chce, aby parlament, když vláda jedná příliš opatrně, postaral se o taková opatření, která by zaručovala klid a pořádek na celém území republiky. První článek naší ústavy zní: Všechna moc pochází z lidu, nechť se tedy volení zástupci občanstva sejdou a jeho jménem řeknou na všechny strany, že český lid - jeho legie ve světové válce - byla to hrstka prvních vojáků republiky, - dovedli jí dobrovolně proliti krev a obětovat život, za vydobytí svobody, v tomto duchu do posledního muže bude si hájiti svoji řeč, svoji svobodu, svoji zemi, svůj domov - svou vlast. Nebo nechte mluvíti a jednati naši armádu, která má stoprocentní důvěru a která pořádek zjedná. I náš lid rád uvidí silnou ruku.

my jsme obnovili

Emil Dostál:

Trubač Ouda

Tri prstů bojů o místo Trubek (orenšurská gubernie), hrstka legionářů - 7. rota, 3 pluk - nastupovala frontálně proti nádraží. Za raných čertůnků a pak když rosa zahorela nešetnými brilianty, začal boj postupem proti nepříteli. Ale nepřítel byl silný jak počtem tak i zbraní a proto uléháme v nevelké vzdálenosti od něho v mělké úžlabině, abychom si odpočinuli a nabrali dechu a síl k mohutnému uderu proti holševíkům, reprezentovaným Němci a Maďary.

Velitel roty br. Boček připravuje rotu na útok a sám po malé chvíli a povelu tykakuje z úžlabiny a za ním se řítí celá rota v pekné vyrovnané linii se strhujícími „urá!“

Co to pojednou slyšíme? Trubač Ouda troublí útokem a zvuk jeho trubky dodává nám takové síly, že jedním tahem, přes silnou palbu nepřítel, dobýváme jeho zákopy.

Náhle však zvuk Oudovy polnice zmlkl - Ouda padl na zemi, byl střelen do břicha. Všechni jej litují a pochvalují jeho rozhodnost, která přinesla úctek tak skvělý, že sám velitel 3. pluku br. Vojčehorský neskřbilil pachalou 7. rotě.

Byl to jeden z našich nejlepších útoků, o který se zasloužil Ouda. Vždyť i starý Bráda si útok pochvaloval a hoši se mu dnes smějí, že dnes strčil „fajšku za lačl“. Bráda totiž při boji nikdy nedal dýmku z úst. Ale dnes při troubení k útoku do něho něco „vjetlo“, že neodolal.

Jestě dnes cítí Ouda následky zranění - ale neptejte se ho na to, odpoví nám zahorkle: „Raději na to netzpomínat.“

Kolik takových udaných Oudů bylo skryto v československé armádě na Rusi, kteří přinesli do armády ducha bojového a při tom mrtavného a národně silného? Ducha, přinášejícího občitvou lásku k národu a vlasti a zleštnujícího se v práci a neohrožených činech a dužbražujícího se v idealismu, který zapuloval duže a zahorel v desíttisících československých srdcích mocným ohněm...

Tato srdce tvořila bratrský svazek srdcí, který nelze ani dnes za žádnou cenu rozlázáti, o tom snad nepochybuje žádné srdce legionářovo. A takovýto legionářský svazek srdcí, selenající se naději a kvetoucí nejčistší láskou k národu, která je odměňována zdravými a zralými plody požehnané práce, takovýto svazek srdcí potřebujeme dnes předně a především.

President Dr. Ed. Beneš promluvil v sobotu 10. IX. ke všem občanům republiky řeč, která byla do každé poslední vesničky a do celého světa rozšířena rozhlasem. Byl to projev naší dobré vůle a snahy přinést míru Evropě vše, co jako stát a národ můžeme světu dáti. Byla to řeč státníka a diplomata, oplývající optimismem a spravedlností naší demokracie, která byla v demokratických státech přijata s pochopením a uznáním.

† Redaktor Václav Vedral. V neděli 11. září dokončil svoji životní poznámý pracovník v katol. hnutí, zvláště v jižních Čechách, kde redigoval Hlas lidu, otec Vedral. Byl spolupracovníkem nezapomenutelného Václava Myslivce a jeden z prvních organizátorů politických hnutí po litomyšlském sjezdu r. 1894. Odpočívaj v pokoji po boji. —jvk—

Celým světem očekávaná řeč kancléře Hitlera byla snůškou nepravdivých úteků na náš stát a jeho demokratickou formu. Mimo obvyklé nacistické fráze nebylo řečeno nic nového. Řeč nezjednála také nijak jasno v evropské situaci a byla jen povzbuzením sudetských Němců v jejich taktice rozvrátit náš stát a zneklidnit naše pohraničí. Mírovým snahám rozhodně nepřispěla a mír Evropě nemůže být takovým mírem, jakým by si jej přáli mít Němci — porobu všech malých národů a států pod jejich komandem.

Ubozí Arabové jsou bezbranní a opuštěni. Sudeští Němci ani nejsou bezbranní ani nejsou opuštěni. Tak doslova řekl to Hitler v pondělí v Norimberku. Dobře tomu nerozumíme, ač víme, že jsou k nám z Německa pašovány zbraně a že Němci dělají incidenty, když pašeráků zatkneme. Německo podle toho vyzbrojuje proti naší republice ordněry a F. S., aby těch bylo použito proti našim českým lidem. Ví také o tom pan lord Runciman?

V neděli 11. září konala se celá řada manifestací Čechů a demokratických Němců pro svobodnou republiku. Manifestace vyznačovaly se chomnou účastí věrných občanů, u nás nezvyklé.

V Rohlířích u Karlových Varů zraněn byl ordněr katol. pracovník n. Boh. Denk. kdžv spěchal ošetřit zraněného a pokopaného Čecha.

Kytička na hrob vlasteneckého děkana Martínka.

V Brynychově Proseči pohřben byl 9. srpna t. r. vzorný kněz v duchu velkého biskupa Brynychy, bývalý prosecký farář děkan Fr. Martínek. To co udělal nadšený a obětavý duchovní správce pro Proseč nelze ani několika řádků zhodnotit. Biskup Brynych povolal jej jako novosvěceného na farnost, kde protestantismu řádků plnou silou a Martínek s výjimkou 14 let prožitých v Sádku, prožil celý svůj život v milované hornické městečku. Vyhudoval katolické hnutí, které může být vzorem ve všech farnostech, postavil nový kostel, všiml si všech otázek hospodářských a samosprávných, takže i zuřiví odpůrci uznávají jeho zásluhy, a čestným občanem Proseče byl jmenován jednomyslně. 3krát ve své působnosti proslavil všechna Brynychova kázání a promluvy. Ve stáří učil se anglicky — francouzštinu ovládal dokonale. Biskupem Brynychem byl předurčen k vyššímu poslání, leč na konec zneuznán a zklamán i svými přáteli, vrátil se na pensí do milé Proseče, kde zbytek svého života věnoval církvi a katol. korporacím. — Děkan Martínek byl nadšeným Čechem a když r. 1915 byla nařazena oficiální mše za císaře — nevyhovět; odsloužil si ráno tichou mší sv. a když přišli oficiálně místní reprezentanti rakouského režimu, byl kostel zavřen. Byly nepřijemnosti, ale Martínek měl svoji hlavu vždy a měl ji až do smrti. Křž je mu česká země proseckého hřbitova lehkou a Bůh jej odmění za všechno jeho práci věčnou radostí. —jvk—

Je u nás důvod k pesimismu?

S nevšedním zájmem vyslechnutá řeč „tvůrce“ III. říše, dává nám jen málo poučení. Ale i z toho mála lze konstatovati s uspokojením, že je dobře, že se k nám vyjádřil „svým“ způsobem. Neméně dobře působí pro nás i jeho silné argumenty v cizině, kde bezesporu nám k naší dobré pověsti Hitlerova řeč jen přispěla. Naprosto přirozeně působila mnohá ostrá slova z úst, která nikdy jinak nemluvila, ba nebudou mluvit — proto žádné pozastavení nad těmi výrazy. Nutno také zdůraznit, že Hitler nemluvil k národu jako takovému, nýbrž k členům své nacistické partaje a proto také nužno se pod jakýmsi zorným úhlem na zmíněný projev dívati, tedy jako na agitaci řeč vůdce partaje. A z toho důvodu nutno konstatovati, že právě ony již neskrývané hrozby, sliby a chlubení by nasvědčovaly ničemu pozitivnímu — chtěl-li opravdu utiskovaným kamarádům pomoci, pak tedy to mohl jistě učiniti! Náladu pro to v Norimberku byla — nač tedy jen hrozby. Místo ujišťování, že německá vojská moc neodpustí již po druhé dvacátý prvý květen a že má Německá říše taková

opevnění, že je nemají nikde v Evropě a že tato opevnění jsou nepřekročitelná, by bylo srozumitelnější říci: že ona opevnění jsou až do nebe a tím je řečeno vše, čím to přijde až přistě?

Jasno jest tedy všem, že je nutno dívat se na projev jako na partajně agitaci, tam se také plně hodí a nemůžeme a nesmíme je naprosto srovnávati s projevem prezidenta Beneše i když Hitler představuje v III. říši „vůdce-státníka“.

My pak zařídíme se v první řadě zase po svém — bez jakéhokoliv strachu a panikaření — ke kterému není v dané situaci naprosto důvodu a ve všech našich krocích budeme nadále imponovati svým klidem, největší a nejicennější to naší zbraní. Odmítejte proto našeptávače — nevíte jaké vlastizrádné mají cíle a vězte, že klid je příkazem příštích dnů, ať se okolnosti vyvinou jakýmkoli směrem.

Na vládě čsl. státu pak je, aby vládla opravdu podle vůle čsl. národa, jež ji k vládnutí povolal. Kruhy hrdci vůli lidu, od něhož pochází veškerá státní moc, musí stranou. Ja

Oslavy Paladia země české mohutnou nábožen- skou a vlasteneckou manifestací národa v jeho těžkých chvílích

V minulém týdnu vyvrcholily slavnosti 300letého výročí přenesení Posvátného obrazu Boží Rodičky, tisíc let starého Paladia naší krásné vlasti v Praze a ve Staré Boleslavi. Nemůžeme v našem listě pro nedostatek místa ani z části popsat nezapomenutelné chvíle vroucí zbožnosti pražských katolíků, kteří denně plnili týnský chrám Páně a svými modlitbami vzývali Královnu Míru a prosili jí o ochranu českého národa a naší milované vlasti. Slavnosti byly projevem celého národa, který v osudových chvílích se manifestacně vrací k Bohu a utíká se pod ochranu svých svatých patronů a Matky Páně, která byla vždy Čechům milá...

Ve středu 7. t. m. byl přivezen památný obraz do Týna. Uvítání zúčastnily se četné deputace našich legionářů společně s příslušnými druhými zahraniční armády-katolíky z italské domobrany.

V sobotu za nepřetržitého deště konal se triumfální průvod z památného Vyšehradu, nejstaršího místa českých dějin, Prahou do Týna. Početná účast katol. legionářů, ital. domobranců a dobrovolců v historických uniformách dodávala průvodu historický význam české kultury a národního sebevědomí. Průvod, v jehož čele jel místopředseda naší legionářské organizace br. štkp. ruských legií, příslušník 2. jezdr pluku „Sibiřský“ poslanec Kašpar Hintermüller se státní vlajkou, v doprovodu 12 bratřů na koních, skvělým uspořádáním udivil celou Prahu. Za naší legionářskou jízdou jeli jezdcí Národní gardy, Selská a Orelská jízda. Pěší průvod zahajovala hudba italských legionářů, za kterou svatováclavský praporek našeho zemského svazu nesený br. Winklerem jménem legionářů hlásal celému světu svým nápisem: „Věrní vlasti, věrní církvi, věrní národu“ smýšlení našeho národa. Následoval oddíl legionářů pod velením štkp. Sušky, v jehož čele kráčel předseda br. Dr. Polanský, místopředseda br. Sprýnar, jednatel br. Křiklav a Foltín, zástupce moravských bratří, řídící učitel Pavlík z Tišnova. Mezi legionáři byl oddíl italských domobranců a dobrovolců z r. 1918-19 vedený br. štkp. Roudným, který velel čestné stráž s puškami kol Paladia. Následovalo orelstvo, S. K. M., ženské řády, duchovenstvo světské i řádové, církevní hodnostáři se světicím biskupem J. E. Eltschknem v čele a Paladia, reprezentace státní a městské, Mariánské družiny a zástupy věřících. Dešt nikoho neodradil, třebaž mnozí, zvláště uniformované korporace, promokli na káž.

V neděli ráno pokračoval průvod do Staré Boleslavi. Byl volen moderní způsob a průvod konal se auty, v jehož středu na zvlášť upraveném vojském autu trnula Panna Maria staroboleslav-

ská. Po celou cestu, zvláště v Praze stály zástupy katolíků a se slzami v očích a s vroucí modlitbou na rtech vzdávali hold Posvátnému Paladiu v Brandýse na náměstí čekalo tisíce katolíků v čele s okr. hejtmánem, starostou a místním děkanem přivítalo navracející se reliéfně nebeské Královny, aby doprovodilo Pannou křesťanů do památné Staré Boleslavi, kde očekával průvod J. E. nejd. Karel, kardinál Kašpar, kníže arabiskup pražský, který v chrámu Panny Marie obětoval za blaho a mír republiky pontifikální mši sv. Slavnosti v Staré Boleslavi mnohastupni se ministr Šrámek a Dostálék i mnoho předních a vynikajících osobností církevních a státních, katolíci legionářů vždy na svém místě a v čele vědomělých vlasteneckých katolíků. Byly to nezapomenutelné chvíle, které tisícům katolíků připravil O. O. Redemptorci a zvláště bratři Daňhové, horliví kněží a ochránci úcty marianké, vynasazení se, aby náš národ návratem k víře otců a pod ochranu Tě, která divy tvoří, vyprosil si sílu do dob příštích. —jvk—

Mamínko, mámo

—jvk— Tak Vás slyším nadávát a láteřit na původce dnešní dusné situace a napjetí hrozičké války. Chtěla jste státi a svou penězičku užítí v klidu a radosti ze svých synů — obětovala jste vše, aby byli pány, aby žili a měli se líp, než Vy dělnice továrny. Dala jste je do německých škol — vy žena z české vesnice — do blízkého německého města. Od úst jste si utrhla, šetrila a strádala pro své synky, aby Vám působili radost, abyste klidně mohla oddechávat na onen svět. Kde jste si tenkrát pomyslíla, že se v Evropě objeví Hitler, Hentein, že nejvyšší kulturou bude „nacismus“ a německá „ráce“. Jste matkou dvou synů, a ti měli otce, snad také poctivého Čecha a dnes se Vám každý syn imenuje jinak. Táta se jmenoval Vopíkka, jeden syn, poněvadž žije v českém prostředí je také Vopíkka, třebaš se jako rakouský důstojník z války do československé armády nepřihlásil. Děla Čecha a jen občas si najde do německých míst, snad poslechnout píste a naladit své uši „sieghedováním“. Druhý, žije jej nenáviděný československý stát, který jej přijal, ať německá universita z něho doktora neudělala, ale tento syn, placený z daní českých moztů není už Vopíkka, ale ten je už z čistě „ráce“ z Mrkvantie — Vopiczkou. I ženu si našel čistokrevnou — odbarvenou kyslíč-níkem, aby byla plavá — špatně, snad zomyslně skloužeja a „Hans“ nebo „Brunhilda“ — jeden druhého se ptá na správný český výraz a nebo jeden druhého opravuje. A snad také čekají „Der Tag“ a snad byste se potom mamínko za své řeči dostala do „útluného“ asylu — „koncentráku“. Nevím, mamínko, zda ten ve své lásce k dětem chápete, ale možná, že by se i Váš synáček, za vše co jste pro něho vykonala, ve své společnosti hylých punčoch — za Váš stydl, vždyť „Führer“ Dvořáček, také pro svou matku nenašel ani slova vzpomínky. Co je to za dítě, které zapře matku, která jest každému, — často i největšímu lotrovi — nejdražší, nejmilejší bytosti na světě? Mamínko, nemyslíte, že měl už „ten den“ přijít, kdy jste zjistila, že jste syna — jmenuje se jinak jak Iv — a že jste měla vzít pořádný karabák a narežat klukovi tak, abyste z něho vyhnala ty „přikrasky“ dvojitého W a — ez. Nezdá se Vám mamínko, že ve své lásce k dětem a jejich budoucnosti spáchala jste na tisícileté tradici svého národa těžkých hříchů — poněvadž poturčenec horší Turka. A tak mamínko, nevím teď zda jste pani Vopíková nebo „Frau Vopiczka...“

Kdo se jich ujme? Kdo jim dá chleba?

Znáte tu otázku z „Maryčky Magdonové“? Není tato otázka „Kdo se nás ujme? Kdo nám dá chleba?“ úzkostným výkřikem našich hraničářských rodin? Není v ní skryto všechno ponižení, které musí strpět hrdí a stateční nositelé češtiny na našem státním území od lidí, kteří by zalezli, kdyby se jim po převrátě ukázala náležitá přisnost? Ne, že bychom metodu důtek považovali za správnou a křesťanskou, ale chceme tím charakterisovati úroveň těch, kteří dnes dupou po českých rodinách v pohraničí. V té otázce „Kdo se jich ujme? Kdo jim dá chleba?“ je skryta všechna úzkost o děti, o budoucnost národa v pohraničí. Hraničářské rodiny nemyslí na sebe více, než je potřeba. O děti jim jde, o budoucnost češtiny na našem území, za které krváčeli předkové a legionáři. Provádí-li se boj kol českých obchodníků a řemeslníků v pohraničí nyní, jak tomu bude později, až budou mít henleinovci statut a kantony? Jaký smysl má nutit naše české děti, aby po vyučení zůstávaly v tom pohraničním peklu? Kdo se o ně postará, když i slabší Češi podléhají demagogii a septaně propagandě, stávající se zrádcí vlastní krve. Není-li dnes místa pro českého dělníka v továrně, kde se věšle henleinuje, a to třeba dost daleko od státních hranic, jak tomu bude později?

Kdo ovládne celé toto území? Kdo dá chleba českým dětem? Kdo se jich ujme, aby nemusely prodávat své češtiny za misu čochovice? Kolik dělníků vydrží nápor? Co mají dělat ti, kteří jsou povinni opatřiti chléb nejen sobě, ale i rodině? Není-li dnes místa pro českého zaměstnance v obci s německou většinou, jak tomu bude později? Kdo se ujme hraničářských dětí? Kdo jim dá chleba nejen pro tělo, ale kdo jim dá i mravní oporu, záruku práv a svobody? Věř, jsou to těžké otázky hraničářských žen a mužů. Byl hraničářem bývalo slávo a cti. Být hraničářem znamenalo víc než být vojákem. Proto také čeští králové zajišťovali hraničářům práva a výsady, jakých nemělo jiné obyvatelstvo země. A bylo to zcela správné! Jen sebevědomí hraničářů, který ví, že za ním stojí bezpodmínečně státní autorita, jen takový může odolávat náporu germanisace, jen takový může se svou rodinou postaviti hrdě cizí rozpínavosti, jen takový hraničář může býti odolný svodům cizích kapitálů a vlčích nástrahám. Proto také u hranic vrostly kmemy vyznačující se největší národní hrdostí a sebevědomím. Na příklad: Chodové. Stály boj vtlisk vtláklí ráz čelů hraničářů. Dokončení na str. 4.

Fair nebo unfair

Tiskový hlasatel sudetoněmeckých Henleinovců „T. Sch. Anzeiger“ přinesl v nedělním čísle článek pod titulem unfair, ve kterém kritizuje některé případy z poslední doby, kterými sudeti Němci se cítili býti dotčeni a proti kterým se nemohli bránit, protože nebyly protizákonné, nýbrž jenom „unfair“. Unfair bylo, když p. Henleinovi byla odepřena vstupenka do parlamentní lože, unfair bylo vyzrazení důvěrného jednání o národnostním statutu, o kterém francouzské a anglické listy referovaly dříve, než byly jeho body oficiálně sděleny sudetoněmecké straně. Unfair ovšem, a to jest hlavní bod celého článku, ba přímo neslušným dlužno označiti, že trestanci v československých trestnicích mají nositi kráiké spodky a bílé punčochy, jakými se tak ráda blýská sudetoněmecká mládež. Německý list se zle pohoršuje nad tímto skutečným či domnělým úmyslem a podotýká, že i mezi politickými protivníky se má zachovávat iisťý společenský takt. Takového unfair jednání svědčí o nedostatku dobré vůle a k dosažení národnostní dohody iisťý nepřispěje. Chápeme rozčlenění Henleinovců, že by jejich oblíbené bílé punčochy měli nositi trestanci. Ale můžeme naproti tomu uvést celou řadu jiných případů, ve kterých jejich jednání proti nám, Čechům, ba i proti státu, jest více než unfair, jest přímo protizákonné a velezrádné.

Ve hlavním chrámu teplickém sloužil vdp. Mlejnek mši sv. v neděli o 11. hod. za zemřelého orelského bratra Dědku Po vykonaných německých modlitbách pomodlil se český „Otčenáš“ za zemřelého. Německý list ho za to napadl hrubým způsobem. Hůře nežli bývalo kdysi za Rakouska. Když prý misionář jde mezi Zulusy, musí se s nimi Zulukaferky modlit a kněz, který slouží mši svatou pro Němce, musí se modlit německy. Pisatel ve svém protičeském zvěsti nepocítil ani že vlastními slovy sám sebe poráží, že kněz, kdž slouží mši sv. kterou si obdělali čeští lidé za svého příslušníka, jest povinen také s nimi český se pomodlit. Ke konci článku projevuje zase svůj společenský takt. Je-li kněz jako národní iřebav Čiřanem pšie, a nechce-li respektovati národní citění věřících, ať si jde do Číny.

Jest takový způsob psaní fair nebo unfair? Neplatí tu slova písma: „Pokrytče, vyzvz nejprve břevno z oka svého!“

V sobotu mluvil do rozhlasu prezident republiky dr. Edvard Beneš. Mluvil ke všem občanům a ke všem národům republiky, sliboval jim splnění všech oprávněných požadavků. nabádal ke klidu, opakoval své přání po zachování míru. Ve chvíli,

kdy mluvil prezident, občané tohoto státu, Henleinovi příslušníci, se shromáždili na Tržním náměstí, demonstrovali proti státu, pronášeli velezrádné výkřiky, nad kterými i sami rozvázní Němci trnuli. „Jeden národ, jeden vůdce, jedna říše, ať žije Hitler!“ Jen té okolnosti, že tudy právě projížděli na nákladních autech vojáci, dlužno děkovati, že demonstrace nenabyla hrozivějšího rázu, a že demonstranti se rozptýlili. Bylo takovéto chování vůči hlavě státu za jeho krásná, mírumilovná slova fair nebo unfair?

V neděli v noci v Teplicích a v celém okolí, šlo tedy zřejmě o akci připravovanou a organizovanou, neznámí zločinci černou barvou pomazali návestní tabule českých obchodů a hostinců černou barvou, pokálena byla i tabule na českých školách, pomazány i poštovní schránky tak, že musily býti odstraněny. Ve dvou případech byli pachatelé přistiženi. Jedná se o výrostky, z nichž jeden uprchl a druhý doznal, že mu za tuto fair práci bylo dobře zaplacené. Tohle dělali nám Čechům v pohraničí před válkou, časy se vracejí a my hraničáři musíme býti připraveni na horší ještě věci, nežli jaké jsme prožívali za Rakouska, protože se zatýfami sice zuby, ale bezpodmínečně posloucháme pokynů své vlády, abychom za všech okolností zachovali klid a ne nechali se vyprovokovati k nepředloženým činům. Nesvědčí všechny tyto násilné činy proti nám, Čechům, organizované za souhlasu vůdců o fair chování k politickým protivníkům?

I naše bezpečnostní orgány, policie, četnictvo, vojsko mají nařizeno od svých nadřízených úřadů, aby se vyvarovali všech incidentů, aby v žádném případě nevystupovali proti násilníkům, nepoužívali zbraní. Mají věru dnes těžkou službu a nedivíme se, že mnozí a snad veliká většina z nich by se nejraději vrátili na své dřívejší působiště, kdž vidí svoji úplnou bezmocnost.

Kdž našim městem projížděli vojáci, volali na ně demonstranti „fuj“, plivali na ně právě tak jako i na příslušníky státní policie, stírali do nich, do očí se jim smáli. Nedivte se tam v Praze, že někdy přece dojde iřpělivost a že se stane nějaký incident, při kterém bohužel může býti ohrožen i lidský život.

Bylo opravdu s podivem, že k takovému incidentu nedošlo u nás v Teplicích po veliké řeči Hitlerově, která sama o sobě překonává vše, co možno nazvatí společenským nebo státním politickým taktem. Jestliže našim Němcům se zdá, že výrok, jichž „vůdce“ užíval o Československu, o našem prezidentu, byly fair, pak ovšem se pranic nedivím, že zbožňují a tak rádi napodobují „slušné mra-

vy“ svých divokých, pohanských předků. Po řeči Hitlerově zase se hrnuly zástupy Henleinovců, ponějvíce ovšem svého školce odrostlí výrostkové se svými dvěma k Tržnímu náměstí a strašně se divili, že ulice k náměstí vedoucí byly uzavřeny kordonem státní policie, která tentokrát necháta znát žertů a docela lehce demonstranty rozptýlila. Chodili po ulicích, řvali své Sieg Heil, a veřejně už také „prvé od republiky“. Ale to už se ani Češi nebáli, vyšli také do ulic, zpívali „Hej Slované“ a v nastalé tlačenici dostal i p. Dr. Zippelius, jeden z poslanců a vůdců sudetoněmecké strany, několik ran obuškem, což ovšem také nebylo fair, ale v nastalém chaosu bylo omluvitelné. Má přece pán poslanec právě taková záda jako každý jiný smrtelník, a kdž už policie nemá k zjednání pořádku jiného prostředku, než-li obušku, nelze se diviti, že tento se ocitne přehlédnutím i na poslaneckých zádech. Ke konci ovšem musíme i my podotknouti, že si přejeme, aby chování protivníků ať sportovních nebo politických k sobě bylo vždycky „fair“.

hraničář

Teplice-Šanov

V Teplicích-Šanově byl konán branný sráž XV. okresu. Členstvo se zúčastnilo mše svaté o 7. hod. ranní v děkanském chrámě. Po té byl odchod na cvičiště Jednoty Orla v Lidovém domě, kdž bylo podáno hlášení br. okrskovému náčelníku a br. okrskovému starostovi. Pěsně o půl 9. hod. zazněly národní hymny, při kterých byla vztýčena státní vlajka. Za neprostého ticha bylo nasloucháno projevu br. náčelníka Jilka Branného závodu zúčastnilo se 28 mužů, 8 dorostenců, 14 žen a 4 dorostenky. Po projevu byly zahájeny závody žen a mužů. Závodilo 15 členů, z nichž se 3 pro lehcí úraz vzdali, 6 žen, 7 dorostenců a 4 dorostenky, tudíž 33 členů. První s největším počtem bodů se umístili: Br. Jiřinec za Teplice-Šanov, s 111 body, za dorostenka J. Pittner, Teplice-Šanov 112 bodů, z žen s. Vápeníková, Teplice-Šanov 88,5 bodů, z dorostenek s. Ježková, Teplice-Šanov 61,5 bodů.

Po závodech byly odpoledne sehrány volleybalové závody jednot Teplice-Šanov, Podmokly, Most a Bilyň, z nichž jako vítězná mužstvo vyšlo Teplice-Šanov. Odvetné závody o putovní pohár br. Valacha budou sehrány dne 25. IX. v Podmoklech.

V neděli, dne 2. října slaví svůj sňatek naše dlouholetá, horlivá a milovaná členka, sestra Tonička Hudečková s p. Netrešou Fr., železničním zřič-

zencem z Litvínova v děkanském chrámu Páně v Teplicích. Místní orelská jednota zúčastní se v plném počtu. Snoubencům přejeme hojnost Božího požehnání.

Bilina v Č.

Pohyb obyvatelstva v srpnu: narozeneých 3, 2 hoši, zemřelých pět, 3 muži, oddaných 7 párů.

Mariánské Račice.

V měsíci srpnu narodily se u nás 3 děti, zemřely 2 osoby, oddány byly 3 páry. Po české pouťi, která se konala v neděli 4. 1. m. a trpěla nepřiznivým počasím, konala se uplynulou nedělí za krásné pohody hlavní pouť mariánská za veliké účasti věřících z blízkého i dalekého okolí. Obě pouťi podaly nejkrásnější důkaz, že jak mezi českými tak mezi německými katolíky jest dosud a zvláště v nynějších pohnutých dobách tím živější a pevnější víra, neochvějná oddanost k svatě římskokatolické církvi a dětiná důvěra k matce Boží a k Matce všech křesťanů. Před svatostánkem, odkud neustále do celého světa se nese sladký hlas dobrého pastýře „milovati budeš“, před obrazem matky krásného milování umlká světa hněv a svár, zde svatý vládné mr a srdce stišněná se plní útěchou, že i v tom rozeřvaném dnes pohraničí zase se vrátí klidnější, lepší časy.

Podmokly:

V neděli 4. září zúčastnila se jednota Orla alegorickým vozem a delegací se státní vlajkou, národní pouťi. Správně řekl zahajující slavnosti, že i tato těžká doba jest k něčemu dobrá, že sjednotila národ do jedné fronty, z čehož každý z nás musí míti radost. Jest si jen přáti, aby státní správa sňhala přísnyimi tresty rušitele pořádku v pohraničí, aby se nemohl opakovati případ, kdž horda násilníků vytlučla okna místnosti, v níž konala se řádná hlášená schůze demokratických občanů, jako stalo se 9. IX. v Podmoklech.

Rodinu našeho spolupracovníka bratra Hořejšího, postihla bolestná ztráta, úmrtím jejich babičky; jednota projevuje jim tímto upřímnou soustrast.

Katolická manifestace v Mr. Radčích.

V neděli dne 4. září pořádali katolíci hraničáři z Krušnohoří, z Mostu, Teplice-Šanova, Duchcovu, Lomu atd. svou XVI. pouť do starobýlého českého poutního místa Mariánských Radčíc. Tato manifestační pouť zorganizovala okresní organizace čl. strany lidové v Mostě, přičiněním pp. Seidla, Hulínského a j. a za účasti orelstva, katolických horníků a mladé generace.

K věrným hraničářům, kteří hustě naplnili prostorný poutní kostel kázal vdp. Msgr. Boh. Stasek. Svými slovy, plnými nadšení, opřenými pev-

ZBOROV

Z knihy M. Pleský „Velezrádci“ (Vydalo naklad. L. Mazáč, Praha.) (Pokračování.)

Vpravo, po boku československé brigády, útočí 4. finská divise a v těsném sousedství 1. roty se bije skvělý 15. finský pluk. Podivuhodný a skvělý to pluk! Přes usilovnou snahu ničemných bolševických agitátorů nezradil, vydržel, uhářil svou čest!

„Vpřed za mír všeho míra!“ – „Kučředu za mír všeho lidstva!“ – tím heslo statečných „Finlančů“. S tím heslem, vepsaným do rudého praporu, vrváříje zemláci na Mohylu... Chvěli jsme se o naše granatníky, ale ještě více se chvějeme o naše zemláčky. Naše úzkosti jsou proto větší, že všechnu tu hrůzu, kterou prožívají, že celé peklo, kterými Finlandci sami projít, na vlastní oči vidíme a musí cítíme. Leč Rusové, iřebaže je nepřítel uvítal strašnou palbou, ale iřebaže jich mnoho padá, vedou si statečně, vedou si podivuhodně.

Dominující Mohyla je klíčem celé nepřátelské fronty. Padne-li, je osud československých zpečetěn. Toho je si nepřítel vědom, a proto na Mohylu polo-

žil své hlavní úsilí, proto před Mohylou položil mocnou palebnou přehradu od většiny svých palebných prostředků, proto na Mohyle sousedil své zálohy.

Kdž jsem uplynulého dne, ba po několik dní sledoval přípravou palbu ruského dělostřelectva na Mohylu, kdž jsem se obdivoval skvělým záhahům ruských děl, kdž jsem viděl, jak z rakouského opevnění litají trámy, kulometry i obránci, kdž jsem konstatoval, jak v drátěných překážkách nepřítel postaví široké mezezy, kdž jsem pozoroval, jak pod zhoubnou palbou ruských děl mnohý úsek nepřátelské posice mění svůj vzhled, myslil jsem si, že na Mohyle není mistička, do kterého by neudeřil ruský granát, že nepřátelské zálohy na Mohyle jsou tak zbořeny a znehodnoceny, že by se jen šilenci mohli pokusiti rozvaliny bránit.

A zatím? Z československých zálopek se ozývá taková mohutná a ohlušující palba, že i nás, pouhé diváky, uvádí v úžas. Nepřátelské kulometry, minomety, bombomety a nepřátelské dělostřelectvo způsobují na svahu mohyly tak hrůznou palebnou přehradu, že není myslitelné, aby tudy někdo pronikl.

A přece! Finlandci útočí na Mohylu znovu a znovu! První útočný sled byl v pravém smyslu skosen, stejný úsíl sled druhý, ale už je tu sled třetí, a znovu se žene na Mohylu!

Leč, co tu platné hrdinství! Co tu platná odvaha! Rakušáci na Mohyle jsou nemilosrdní a způsobují útočníkům nové a nové oběti... Kolik těch dobrých zemláčků padá! Někteří umírají strašnou smrtí; na vlastní oči vidím, jak nepřátelské granáty vymřují útočníky vysoko do vzduchu. Strašný to pohled na bezvládné, k zemi padající tělo. Tam zase celá družstva leží nehnuté v poli, už dobojovala! Tu zase se někteří plazí zpět do zákopů – jsou to ranění. Malokterý útočník se dostane k nepřátelským drátům. Ale ne dále než k drátům! Císaři jsou nemilosrdní! Stateční Finlandci vydali se sebe všechno. Přes veskeré hrdinství, přes veskeré úsilí a přes nesmírně krvavé oběti nedostali se dál než k nepřátelským drátům. Aby dobyli Mohylu, aby dobyli pevnosti, k tomu zemláčci nemají síl... Na Mohyle je dobojováno...

— — —
9 hodin 30 minut...

1. rota dosud v ponurých zákopech. A co je nejsmutnější – k cíli stejně daleko, snad ještě dále, než bylo do útoku...

Okamžitky strašně, jakoby beznadějně. Není pomýšlení, není naděje, že by se situace na Mohyle změnila k lepšímu. Stateční Finlandci dělali divy, nikdo by nemohl více dokázat. A co ještě ztrpčuje naši náladu, je to, že nevíme, co se děje vlevo na „českém nose“, nevíme, kde jsou naše roty. Udrželi se chlapci v nepřátelských zákopech? Postoupili dál, či musili zpět?

Těžko říci! Osobní styk nemáme, do nepřátelských zákopů nevidíme. Podivné však je nám to, že si v útočném pásmu 1. roty nepřítel počíná sebevědomě, ba drze, právě tak jako Rakušáci na Mohyle. Snad toho je příčinou to, že Češkovi a Husškovi roty daleko nepronikly. Proto se nepřátelská jednota, kterou máme před sebou, nemusí obávat o své křídlo a může se věnovat naší roli. A vskutku! Pozornost Rakušáků, těch tam na hřbetu, který se táhne od Mohyly ke kotě 394, je zcela obrácena k nám. Nepřítel bombarduje minami 1. rotu, nepřátelské kulometry kropí naše zálopy. (Pokračování)

nou důvěrou v Boha, pronesenými z lásky k Tě, která národu svému nedá zabynouti, vléval do duší našich českých hřanicářů, tak zkoušených v dnešních dnech, novou naději a pevnou víru ve vítězství a spravedlivé věci našeho národa a dráhě čsl. republiky. Po svém kázání sloužil Mgr. Štašek slavnou mši svatou.

Odpoledne v sálech Krausova hotelu byla pracovní konference, pak o půl 3. hod. kázání v kostele a sv. požehnání. Po položnosti bylo v hotelu „Kraus“ zahájeno manifestační shromáždění katolických hřanicářů. Nejdříve p. jednatel Hulínský přednesl referát o vykonané činnosti katolických hřanicářů a potom vítám bouřlivým potleskem ujměl se slova Mgr. Boh. Štašek:

Ve své řeči podrobně probírá současné otázky, mluví o demokratickém světovém bloku 1 miliardy obyvatel, hraničích světový mír. My věříme svému prezidentu a armádě, která jest nejen naší cti, ale i mocnou ochranou. Jsme hradbou, která drží rozvášněný nacismus, plný ne lidskosti a násilí. Mějme se ve spolek a důvěrujme v Pána Boha. Kdo Boha má za pevný hrád, nic nemusí se zlého bát! Jsme zde z yule Boží ubráníme se. Záležá na nás. Cizina je mnoho, všechno jsme ni. P. N.

Roudnice n. L.

Mezi městy každoročně putující do Staré Boleslavi je naše Roudnice mezi nejprvnějšími. Máme záznamy, že z Roudnice již putovali do Boleslavi r. 1621, tedy brzy po bitvě na Bílé Hoře svedené 8 listopadu 1920. Dále tam putovali z Roudnice katolíci r. 1623 a další léta, ovšem nikoli každoročně. Ale od moru r. 1713 putují tam každoročně. Měli také k tomu poutní knížku vydanou již r. 1624 od probásta Petra Svošovského, která knížka chová se dosud v roudnické knihovně zámecké. Letos byli poutníci z Roudnice zase v zaslíbenou neděli IV. po sv. Duchu 3. července a vypravili se tam po druhé pod vedením p. Ladislava Brožovského a p. Julie Fojtové nyní 10.—11. září. Brožovský uspořádal krásné alegonky nákladní auto, jak se Podřipsko sklání a uctívá Paládium, jež bylo letos převezeno do Prahy na památku, že před 300 lety bylo v tyto dny převezeno po třítletém zajetí válečném — za vojny třicetileté — z Prahy do Boleslavi. Šestnáct družiček ustrojených za anděly — pod vedením p. Fojtové — klečelo v lodi upevněné na nákladním autě před sochou Panny Marie s proporem, na kterém vymalován xip s křížem a nápisem: „Nerhnye národ, který věřit nepiestate“, doprovázelo sochu tu a kromě nich deset dívek v národních krojích stálo kolem. Kolem obrazu byly zozorněny tři božské cnosti: víra, naděje a láska a vše vyzdobeno květinami. Ke všemu tomu byl v lodi té postaven rozhlas, půjčený laskavě firmou Vladimír Paudera v Roudnici, který svým zvukem budil cestou v dědinách a městech, kterými se projíždělo, a zvláště ve Staré Boleslavi samé velikou pozornost a podiv. Poutníků bylo tři autobusy. Díky všem, kteří zájezd ten poutní pořádali, jeho se účastník, zvláště těch, kteří bĕdli a auto alegonické uspořádali.

Oslyvatvatváclavské počnou v Roudnici — jak jsme již hlásili — večer před sv. Václavem v úterý 27. září průvodem božstlivým z kostela proboštského pak skončí na sv. Václava ve středu do kostela sv. Václava u kapucínů a 28. září večer akademii svatováclavskou v sále jednoty Ripu. Podrobný seznam přineseme příště. Vše to, co konali katolíci ve Staré Boleslavi a co konají budou o sv. Václavu, má letos za hlavní účel vyprošení míru bez války.

Půjčky

ihned kulantně vyřizuje
BANKOVNÍ ZÁVOD
R. Sedláček,
PRAHA XII., Anglická 6

Pro br. Svatoše platí ještě „Los von Rom“

Oslyvatvatváclavské počnou v Roudnici — jak jsme již hlásili — večer před sv. Václavem v úterý 27. září průvodem božstlivým z kostela proboštského pak skončí na sv. Václava ve středu do kostela sv. Václava u kapucínů a 28. září večer akademii svatováclavskou v sále jednoty Ripu. Podrobný seznam přineseme příště. Vše to, co konali katolíci ve Staré Boleslavi a co konají budou o sv. Václavu, má letos za hlavní účel vyprošení míru bez války.

dr. V. Svoboda, nabídl ruku k spolupráci a prosil, aby ta ruka nezůstala třet ve vzduchu. My jsme tuto podanou ruku v zájmu jednoty národa a státu přijali, ale jak je vidět, př. první příležitosti se ta ruka ztratila. Naše organizace v Čechách, aby zachovala legionářské bratrství a jednotu, která má být vzorem celému národu, nebránila členům, aby byli členy Obce anebo jiných leg. organizací, chtěli jsme jen soustřediti legionáře katolíky k zachování nestranné historie, že katolíci, jako ti druzí, šli do legii obětavě žít a krev za svobodu svého národa. Mnozí legionáři-katolíci a musíme to s politováním napsati, že to jsou legionáři, kteří jsou činní a organizováni v různých katol. korporacích, v lidové straně atd., kteří tuto naši snahu nepochopili a zůstali v Obci členy dál a k nám se nepřihlásili, těm dnes adresujeme tyto řádky, aby věděli, jak ve skutečnosti vypadá nestrannost a tolerance Obce.

Katolický tisk, ať už v Praze a nebo na venkově uveřejňoval zprávy o činnosti Obce legionářské a jejich podnicích v mýlném domnění, že Obec mluví za všechny legionáře. Snad i zde to bude poučením. Br. Svatoš měl být upřímný a nebo neodpovídati vůbec. Svou odpověď jen dokázal nutností naší Ústřední jednoty a upozornil bratry, kteří Obci jako nestranné organizaci věřili a jsou katolíky, kde je jejich místo. Dopis br. Svatoše vystavíme na legionářské výstavě, která bude uspořádána u příležitosti III. orelského sletu, jako dokument, že Mosarykovo heslo „katolíci budou mít tolik práv, kolik si uhdají“ platí i nadále a že až přijdou těžké doby, přijdou zase takoví jedinci, kterým bude zást přednější než jednotu. J. S.

Prapory, stuhu, vlajky

Ars Liturgica A. Mestková,
Praha II., Ječná 2.

Kdo se jich ujme? Kdo jim dá chleba?

Dokončení ze strany 2

Dopustíme ve svobodné republice, aby ten rys sebevědomí vymizel s tváří našich neustálých obránců hranic? Dopustíme, aby z hrých lidí se staly poníženo loutky s ohnutým hřbelem? Necháme to dojít tak daleko, aby ději našich hřanicářů musely za kousek chleba volat „Stieg, heil!“ Nesmíme.

Právě přítomná doba ukazuje, že naše pohraničí je nejen nejdůležitějším územím našeho státu, ale že má i nesmírný význam světový, protože tvoří hráz mezi světem slováckým a germánským. A pro vývoj světových událostí je jistě velmi důležité, jestli tato hráz dosti silná, aby vydržela německý nápor. Je třeba, aby naše síla byla tu náležitě organizována a tak vybudována, aby úspěšně mohla čelit ilaku který se tu se strany německé vykonává. Po pravdě budí řečeno, že na naší české straně není ani z daleka vybudována organizace našeho politického odporu tak, jak na straně německé je zřízena organizace útočná.

Byli jsme často hlúši k oprávněným požadavkům hřanicářů. To se ve vážné chvíli dnešních dob musí změnit! Bolesti našich strážců hranic musí být bolestí celého národa. My všichni, celý národ musíme pochopit, čím jsme povinni statečným rodinám v pohraničí, my všichni musíme se jich ujmout a dát jim chleba poskytnout jim ochranu proti frontě německých rozvratníků!

„Západomoravská stráž“.

TISKOPISY

TELEFON 236-26

VŠECH DRUHŮ, MODERNĚ
PROVEDENĚ, V DOBĚ NEJ-
KRATŠÍ DODÁ TISKÁRNA

VLAST-A. DANĚK, PRAHA II., ŽITNÁ 26

Zaujatost nebo neuvědomělost

Lidové zastupitelstvo v Krouně podalo návrh, aby v obecní úřadovně zavěšen byl kříž. Návrh přirozene padl. K návrhu si vzal slovo zástupce republikánské strany pan Beneš, který mezi jiným pravil: kdyby zde visel obraz sv. Václava, tak bych proti tomu nebyl, protože to je národní světec. Na jeho řeč navázal I. náměstek pan Cermák a dal návrhy, aby tedy v obecní úřadovně byl zavěšen obraz sv. Václava. Tento návrh přišel na program schuze obecního zastupitelstva v Krouně 5. září 38. Hlasovalo se. Pro návrh bylo 11 zástupců lidové strany, proti 11 zástupcům všech stran ostatních. Protože byla rovnost hlasů, měl rozhodnouti starosta, o němž by se předpokládalo, že ví, co svatý Václav pro náš národ znamená, se postavil se vsi vhemení proti. Proti hlasovali i „národní“ socialisté, mezi nimi i pan Sodomka, který je považován za dobrého katolíka. Ale disciplína je disciplína, i v tak vážném případě je přínt strany, resp. vedoucí kliky je přednější. — Za 30 stříbrných Jidáš Krista zradil. Překvapuje to! Kdybychom chtěli, aby v úřadovně byl obraz Brynehův, nemohl by se nikdo tomuto jednání divit, protože Brynehův patří v první řadě katolíku, ale sv. Václav patří celému národu, je národním světcem, národním hrdinou, je vzorem státníku, vojáku i každému dobrému člověku a národovci i nekatolíku, vyjímaje ovšem krounské zástupce strany republikánské, živnostenské a socialistu

Sklad nábytku fy

R. Bukáček

nalézá se nyní
v Karlíně, Krátovská 29,
stanice elektrické dráhy „UVIADUKTU“
Velký výběr bytových zařízení. ☎ Tel. 617.05

obou směrů. A při tom v obecní úřadovně již leta visí obraz Mistra Jana Husi, pod kterým zasedá 11 zástupců lidové strany, aniž by je to uráželo. Ale sv. Václav tam být nesmí, to by pány uráželo. Nebo je Hus víc? Předpokládalo by se, že proti této věci by mohli být jenom Hlenimovci, ale protikatolická zást se nezaostaví ani před sv. Václavem. — Kde to jsme? Krounský.

orelstvo

Orlové se připravují

Glenové Orla Čsl., muži, ženy a dorost vykonali dne 11. září sraz na rozkaz ústředního vedení. Na četných místech státu shromáždili se, aby vyslechli řeč říšského náčelníka br. Dr. Vojtěcha Jílka, jež byla přenašena rozhlasem.

Pražská župa Bedřicha Pospíšila nastoupila se svým členstvem z Jednoty pražských po 8. hod. ranni na vojenském stadionu nad Strahovem.

Po mši sv. se Orlové seradili na nádvoří kláštera strahovského. Členomistních Jednot zúčastnili se ve značném počtu, neboť dlouhé rady skládaly se z několika set většinou mladých mužů a žen, vedených v četách, jimž udělovány rozkazy po vokálsku.

Před 9. hod. zaslechli jsme akordy státních hymen a na stadionu spatřili jsme vztyčenou státní vlajku. Heč i způsob jeho podání se členstvu líbily, neboť obsah řeči byl vskutku bez trázi a pečlivě připraven.

Nástupu přítomen byl v Praze právě dleci říšský náčelník mužů br. Dr. Ilustislav Slavotmek, jehož uvítal náčelník župy br. Tiesnák.

Po ukončení řeči br. Dr. Jílka zazněly opět hymny a náčelník dal povel k rozchodu. Pražské vedení může být s provedením prvního srazu spokojeno.

Na stadionu závodili pak členové v různých disciplínách.

Poraďatelé pamatovali i na sbírku na obranu státu, na níž každý rád přispěl. Cs.

Zvláštní vlak Československého Orla do Polska

Největším zájezdem do Polska z Československé republiky v posledních letech bude účast Československého Orla na I. celostátním sletu katolické mládeže polské, pořádaném v Censtochově ve dnech 24. a 25. září t. r. Podle předběžných přihlásek dosáhne účast kolem 400 osob, takže tím je již zajištěno vypravení zvláštního vlaku. Vlak vyjede z Přerova v pátek 23. září o 10. hod. 40 min. a vrátí se tamtéž v úterý 27. září kolem 7. hod. ranni.

V závěru sletového programu bude uspořádána v prosinec knihovně censtochovského kláštera na Jasné Hoře slavnostní recepce za účasti celého polského episkopátu v čele s prymasem Polska kardinálem A. Hlondem za Československého Orla je k tomuto slavnostnímu přijetí pozváno 20 osob.

Při zpáteční cestě výprava se zdrží jeden den v Krakově, kde položí též věnec na hrobě marsála Pilsudského. Ustředí Čsl. Orla v Brně a všechny orléské jednoty přijímají přihlášky do neděle 18. září t. r.

Čtěte, pújčte a rozšířte Svatováclavskou STRAZ

Pohotovost katolických legionářů na sv. Václava. Všichni katolíci legionáři, pokud mají historické uniformy, vystydají se v čestné stráž v chrámu Páně sv. Víta. Sraz ráno v 7 hodin na Strahově. K účasti zveme i legionáře katolíky z jiných organizací a zveme též příslušníky italské domobrany a dobrovolce z r. 1918-19.

Prostředí pro
prospěch
naši mužů

Hlavní název: **Svatováclavská stráž**

Název článku: **Podmoky:**

Stránky: **[1], [2], [3], [4]**